

tilskyndet til at forkaste Mæglingsforslagene i Tillid til, at den Part, der forkaster dem, derigennem kan opnaa det Resultat, at man for Fredens Skyld i næste Forslag kommer ham noget mere i Møde.

Jeg tror derfor, det vil være meget bedre, at der bag Forligsmandens Forslag staar den Myndighed, den Appel til den offentlige Mening, som kan ligge i disse Forslag, naar de er bygget paa en Fylde, en Rigdom af Oplysninger, som giver gode Betingelser for ikke blot at sige, hvad Parterne muligvis kan blive enige om, men ogsaa hvad det er rimeligt og forstandigt, at de kan blive enige om. Derfor paaskønner vi for vort Vedkommende i høj Grad, at den højtærede Indenrigsminister har stillet sig imødekommende overfor de Forslag, som den Gruppe, vi har tilhørt indenfor Kommissionen, paa dette Punkt har stillet, Forslag, som jo ogsaa i noget anden Form har været fremført fra Arbejderrepræsentanternes Side, og som subsidiært har fundet deres Tilslutning. Nu er det rigtigt, at den højtærede Minister ikke helt har fulgt Formen og Karakteren af de stillede Forslag, men om Enkeltheder deri vil der jo kunne forhandles.

Ogsaa paa et andet Punkt har vi været tilfredse med at se den højtærede Indenrigsministers Forslag; det gælder Forligsmandens Ret til at kræve, at der ikke saa længe Mæglingen staar paa, foretages Arbejdsstandsning, dog indenfor en Begrænsning af en Uge. En Gruppe, der svarer til den, jeg nævnte før, og til hvilken vore Meningsfæller indenfor Kommissionen har hørt, har stillet Forslag derom, de to andre Hovedgrupper i Kommissionen har ikke tiltraadt Forslaget, men jeg forstaar, at der ikke fra deres Side er nogen afgørende Modstand derimod, i hvert Fald forekommer det mig, at Udtalelserne her i Dag tyder derpaa. Det gælder den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti, og det gælder ogsaa den ærede Ordfører for Socialdemokratiet (Lundberg); deres Udtalelser giver Udtryk for, at de kunde tænke sig at slutte sig til dette Forslag, som de ikke i selve Kommissionen har givet deres Tilslutning. Det vil da forhaabentlig faa en let Gang frem her i Tinget, efter at det er optaget af den højtærede Indenrigsminister i en lidt anden Form end den, hvori det forelaa i Kommissionen. Ogsaa paa dette Punkt har han haft mod sig de to Kolleger indenfor Ministeriet, og vi for vort Vedkommende kan sige, at det er al Ære værd, at han ikke des mindre har stillet Forslagene. Vi kan paaskønne dette, men vi kan naturligvis ogsaa dertil

føje en Paaskønnelse af, at de to ærede Medlemmer af Ministeriet er gaaet med dertil og ikke strengt har hævdet det Standpunkt, hvorpaa de havde stillet sig i Kommissionen.

Derimod er der et andet Punkt, hvor den højtærede Minister desværre har fulgt sine Kolleger; det er med Hensyn til Kravet om, at Parterne i alle Tilfælde overfor Forligsmanden skal møde med Mandat til at træffe afgørende Beslutning. Som de politiske Forhold her i Rigsdagen ligger i Øjeblikket, vil dette Krav jo kunne tænkes gennemført, i hvert Fald muligvis gennemført i begge Rigsdagens Ting, idet det indenfor Kommissionen har faaet Tilslutning baade fra de Konservative og fra Partiet Venstre. Jeg tror dog, at der her vil være Grund til at søge en Forhandling, gennem hvilken man kunde finde en Form, om hvilken der i dette Spørgsmaal kan opnaas Enighed, og jeg haaber, at den højtærede Indenrigsminister vil være villig til at yde sit værdifulde Bidrag til en saadan Forhandling ud fra Ønsket om at skabe det bredest mulige Grundlag for den Afgørelse, der i dette Spørgsmaal skal træffes. Det er jo saaledes, at man fra Arbejderrepræsentanternes og fra Socialdemokratiets Side ogsaa her i Dag ganske bestemte har udtalt sig mod Forslaget om en saadan Bestemmelse, i hvert Fald i den Skikkelse, hvori den nu foreligger, eller en dertil svarende Form; og det er ganske klart, at hvis en saadan Bestemmelse gennemføres mod en stærk Modstand fra Arbejderrepræsentanternes Side, vil det i den kommende Tid ikke lette Opgaven for Forligsmanden og ikke fremme en hensigtsmæssig Udvikling af hele Institutionen.

Den Gruppe, vi har sluttet os til indenfor Kommissionen, har stillet et Forslag af en noget anden Karakter. Vi er paa det rene med, at det i mange Tilfælde kan være saaledes, at det har store Skrøbeligheder at lade Spørgsmaalene gaa ud til Urafstemning, og at det derfor kan være ønskeligt, om der kommer en gradvis Bevægelse over mod dette, at selve Repræsentanterne kan træffe Afgørelser; men jeg tror rigtignok, det hører til de Bevægelser, der maa foregaa nogenlunde roligt og ikke hurtigere, end at man kan faa tilstrækkelig Tilslutning fra de i Sagen interesserede Parter. Vi har foreslaaet indsat en Bestemmelse om, at Forligsmanden i Tilfælde, hvor han fandt det nødvendigt, kunde nægte at møde, naar Forhandlingerne ikke enten havde opnaaet Mandat til at slutte eller givet ham Meddelelse om, at en bestemt, nogenlunde begrænset Forsamling,